

Прво, таа испраќа сигнал дека, и покрај конфронтацијата, постои свест кај двете страни дека целосниот прекин на комуникацијата носи ризици. Историјата покажува дека најопасните периоди во меѓународните односи се оние во кои каналите за дијалог се целосно прекинати.

Второ, ваквите контакти можат да придонесат за намалување на ризикот од погрешни проценки. Во време на високи тензии, дури и мал инцидент може да ескалира во поголем конфликт ако нема механизми за брза комуникација и разјаснување.

Трето, разговорите може да отворат простор за ограничена соработка во области од заеднички интерес, како што се контролата на оружје, борбата против тероризмот или спречувањето на нуклеарна ескалација. Дури и во периодите на најголема Студена војна, ваквите теми останувале предмет на дијалог.

Сепак, важно е да се нагласи дека овој чекор не значи автоматско подобрување на односите. Разликите меѓу Москва и Вашингтон остануваат длабоки и структурни, од безбедносни прашања до геополитички визии за светскиот поредок. Затоа, очекувањата треба да бидат умерени: станува збор за почеток на процес, а не за негово финално решение.

Но токму во тоа е значењето на овој момент. Во време кога светот се соочува со паралелни кризи и растечка поларизација, дури и мал чекор кон дијалог може да има големо симболично и практично значење. Ако се одржи континуитетот на ваквите средби, тие би можеле да прераснат во основа за поширок дипломатски процес.

На крајот, обновувањето на дијалогот не е гаранција за мир, но е предуслов без кој мирот е речиси невозможен. Во свет обележан со конфликти, токму ваквите чекори, иако мали и внимателни, можат да бидат почеток на поголеми промени.